

ADOLF HITLER

Szeretett vezető

ADOLF HITLER

Szeretett vezető

**Nyolc cikk Hitlerről
és
Hitler hét *verse*
Összeállítva a
NS FELHÍVÁS A HARCRA
1990-1994**

**NSDAP/AO
PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Tartalomjegyzék

Bevezetés

Cikkek Adolf Hitlerről

Ki volt Adolf Hitler

Zarándoklat

Karácsonyi történet

Április 20.

Adolf Hitler: az önfeláldozás vezetője

A kezdet

Adolf Hitler a világháborúban

Egy vallomás

Adolf Hitler versei

Gondolj bele!

Az elvtárs

Az Artois-i erdő sűrűjében volt.

Csendes hősiesség

Waldehren temető Pasewalkban

Rádiós megfigyelésen

"Kék fehér és fekete és fehér piros"

Bevezetés

Adolf Hitler minden bizonnyal minden nemzet legkedveltebb vezetője volt!

Ez a szeretet tette őt olyan sikeressé. Ez a siker tette őt annyira félelmetessé az ellenség számára. E félelem miatt rágalmazta őt ellenfele évről évre, évtizedről évtizedre.

A szeretetet nem győzheti le a gyűlölet. Az igazságot nem lehet hazugsággal kioltani. A jóságot nem pusztíthatja el a gonoszság.

Egy nap majd megfordul a kocka...

Gerhard Lauck
1999. október (110)

Ki volt Adolf Hitler?

Michael Storm

Führerünk, Adolf Hitler rendkívül tehetséges ember volt. Számos rendkívül nehéz feladatot oldott meg, többek között a hadvezéri, politikai vezetői és alapítói feladatokat, hogy csak néhányat említsünk. Véleményem szerint a legtöbb figyelmet kapott szerep, a hadvezéri szerep nem volt az *igazi* Hitler; bár ezt a feladatot teljes erőbedobással végezte, mégsem ez volt az igazi hivatása (Pl. 1943-ig nem volt hajlandó a gazdaságot a totális háborúra átállítani - Németországnak addig nem is volt hadi- és fegyverkezési terve, ami annak a jele, hogy a háborút kikényszerítették -, és csak 1944-ben hívták be a nőket fegyverkezési szolgálatra, mert a végsőig reménykedett abban, hogy a háborút úgy tudja befejezni, hogy nem veszíti el az életművét).

Minden bizonnyal ragyogó politikai vezető és dinamikus államférfi volt, de számára ezek szinte csak külsőségek voltak, amelyek még nem elégítették ki teljesen. Végül a keleti fronton kitört téli válság után teljesen visszaszorult a parancsnoki szerepre, amelyet a Führer volt kénytelen átvenni.

Adolf Hitler belső természete, amelyet egész életében megőrzött, a teremtmény természete volt. A születésnapjáról szóló cikknek az a szándéka, hogy ezzel az aspektussal foglalkozzon. A zsidó média által szeretett vezetőnként kialakított negatív képpel ellentétben ő valójában az emberiség történelmének legpozitívabb és legkonstruktívabb vezetője volt.

Tinédzserként arról álmódott, hogy művész lesz, és szabadúszó művészként szerény megélhetést is szerzett. (Lásd az *Adolf Hitler, az ismeretlen művész* című könyvet, #082 angol nyelvű könyvlistánkon). Csak akkor fedezte fel igazi küldetését, amikor a bécsi művészeti iskolába jelentkezett; az iskola elutasította jelentkezését, de azt mondta, hogy jövője az építészetben van, és oda jelentkezzen. Bár a képességei megvoltak hozzá, nem volt azonban érettségije, hogy építész lehessen, mivel apja halála után nem sokkal otthagya az iskolát.

Adolf Hitler azonban egész életében művész maradt, házakat, stadionokat, hidakat tervezett, sőt egész városokat rajzolt át. Minden egyes ilyen alkotás az ő igazi énjének bélyegét viseli. Később Albert Speer feladata volt a Führer birodalmának főépítészeként az ötletek, vázlatok, rajzok és modellek megvalósítása.

Németország-szerre pompás épületek emelkedtek, ahogyan a Führer megálmodta. Építési programja 1933-tól 1943-ig tartott! Németországnak azonban nem volt elég munkása és nyersanyaga ahhoz, hogy a 10 év alatt a tervezett projektek töredékét is befejezze. Németország újrafegyverkezése miatt az építési programot 1944-ben le kellett állítani. Franciaország 1938-ban még mindig többet költött fegyverkezésre, mint a Német Birodalom! Nagy-Britanniában 1939-ben több pénzt költöttek a RAF-ra, mint Hermann Göring a német Luftwaffe-ra, és 1940-ben Franciaország kétszer annyi modern tankkal rendelkezett, mint Németország! És ez a két "békeszerető" demokrácia volt a

leggyengébb a szövetséges koalícióban, amely bekerítette hazánkat az emberiség valaha látott legszörnyűbb háborújában. Ennek ellenére nekik - az USA-nak, a Szovjetuniónak, Nagy-Britanniának stb. - egész hat évbe telt, hogy legyőzzék a kis Németországot.

Nyilvánvaló, hogy az autópályák és épületek építése, valamint általában a városok szépítése nagyon fontos volt a Führer számára. De még ezek a gigantikus projektek sem mutatják kellőképpen a Führer belső természetét - ennél sokkal nagyobb volt!

Amikor Adolf Hitler ismeretlen személyként a párt 7. tagjává vált, azonnal olyan kampányba kezdett, amely egy homályos szóránypártból mindenre kiterjedő mozgalmat csinált, amint annak Leni Riefenstahl *Az akarat diadala* című filmjében lenyűgözően tanúi lehetünk. Mindez nem történhetett volna meg a vezető belső lendülete nélkül. A pártot valódi mozgalmá alakítani nem volt könnyű feladat, különösen, hogy állandóan erős ellenségekkel kellett szembeszállni. Amikor a párt politikai ága végül több millió tagot számlált, a Führer több alszervezetet alapított, hogy minden egyes tag a saját gondviselésének megfelelően találjon magának feladatot. A legismertebb csoportok az SS, az SA és a HJ voltak. De tucatnyi más, sokkal nagyobb szervezet is létezett, amelyek munkásokat, földműveseket, diákokat stb. támogattak. Tagságuk eltörpült még az SA kétmillió taglétszáma mellett is. A Führer zsenialitása tudta, hogy az embereket össze kell fogni a nemzeti ügy érdekében, és mindez úgy egyesítette és összekötötte az embereket, ahogyan azelőtt és azóta sem voltak soha az emberek egyesülve.

A Führer nemcsak a világtörténelem legátfogóbb mozgalmát alapította meg - a lehető legrosszabb körülmények között -, hanem Európa legerősebb gazdaságát is megteremtette. Amikor a Führer 1933. január 30-án átvette a hatalmat, a német gazdaság kiégett, parázsló roncs volt. A munkanélküliségi ráta 25% volt, a birodalmi márka értéktelen, a nemzetközi kereskedelmet a világválság lehetetlenné tette, Nagy-Britannia pedig nem engedte be Németországot a világpiacra. Még az Ausztriával való vámuniót is megtiltotta a gyalázatos versailles-i szerződés. Röviden, Németország nincstelen volt, és az ellenséges nemzetek protekcionizmusának falával volt körülvéve. Németországnak örökre gazdasági rabszolgának kellett maradnia. Hogy a sérülést tetézzé, a világ zsidósága - New York-i székhellyel - hadat üzent a náci Németországnak (1933 márciusában!). Világméretű bojkottra szólított fel Németország ellen, felhasználva a teljes zsidó pénzügyi hatalmat és annak minden politikai kapcsolatát szerte a világon.

A vezetőt azonban nem hatotta meg a reménytelennek tűnő feladat, amellyel szembenézett. Habozás nélkül ragadta magához a kormányozhatatlan állam vezetését, és nekilátott az új nemzetgazdaság kiépítésének herkulési feladatának. A Führer hihetetlen gyorsasággal alakította át a weimari köztársaság morbid gazdaságát életerős, erős, dinamikus gazdasággá. Emberek milliói dolgozhattak újra, a családok végre új életet kezdhettek.

A remény valóságos áradata járta át az összes gyárat. 1938-ban Németország végre Európa vezető gazdasági hatalmává vált - és így Anglia és Franciaország leggyűlöltebb ellenségévé. Sőt, Németországban most már munkaerőhiány is volt, így még olaszok, franciák és lengyelek is a Birodalomba jöttek, hogy otthon etessék a családjukat!

A világbéke szempontjából sajnálatos módon csak a nemzetiszocialista Németország szabadult ki a zsidó karmai közül a világválságból. Az USA 1941. december 7-én még mindig annak fogságában volt, és Anglia sem tudott soha kiszabadulni belőle. A háborút csak az USA-beli Halle és a szigorú élelmiszerjegyrendszer tette lehetővé, és a háború után Anglia visszasüllyedt a háború előtti depresszióba - és a birodalom is eltűnt.

Bármilyen óriásiak is voltak Adolf Hitler ezen eredményei - a városok, a párt, a gazdaság megújítása, a (valódi!) jóléti állam megteremtése -, mégsem ezek jelentették a Führer életének megkoronázását. Az 1930-as években a legnagyobb német államférfi többször biztosította a külföldi kormányfőket arról, hogy a nemzetiszocializmus nem exportideológia (mint a zsidó bolsevizmus), amely minden országot megszáll, hogy meghódítsa őket egy marxista szuperállam számára. A nemzetiszocialista forradalom német forradalom volt, és a többi degenerált plutokrata demokráciának nem volt mitől tartania. De ők féltek! Nem azért féltek, mert feltételezték, hogy Hitler rájuk tör, nem, azért féltek, mert lehetséges volt, hogy Hitler műve más országokban is utánzókra találhat. Ezért kellett a virágzó Németországot a lehető leggyorsabban szétzúzniuk, mielőtt a világ rájönne, milyen hasznos a nemzetiszocializmus!

Az árja tisztaság újbóli megjelenése elleni zsidó gyűlölet egy világháborúban csúcsosodott ki, amelyben a szabad Németországnak a nemzetközi zsidóság bábjai ellen kellett harcolnia. Mégis, még a háború tetőpontján is, amikor Németország ellenségeinek fölénye egyre világosabbá vált, százazrek álltak a nemzetiszocialisták zászlaja alá, hogy ne csak Németországért, hanem egy új, egészséges és igazságos világrendért harcoljanak. Céljuk az egységes árja Európa megteremtése volt.

Hitler először nem sokat gondolt rá. Ő csak azt akarta, hogy Németország békében élhessen. De aztán világossá vált, hogy a háborút nem lehet megfékezni, világossá vált, hogy csak akkor lehet megnyerni, ha az árja népek összefognak a zsidó világellenség ellen. A kis Németország lett volna a mozgatórugója az árja Európának Lisszabontól Moszkváig. Ellenkező esetben az USA-ban a Wall Street-i zsidók és a Szovjetunióban a bolsevik zsidók bábjává vált volna, ami a mai napig megmaradt.

Leon Degrelle tábornok a keleti frontra vezette belga Waffen SS-csapatát. Belgium helyéért harcoltak a pán-árja Európában. Corneliu Codreanu a román "Vasgárdával" állt készenlétben, míg Spanyolország az önkéntesekből álló "Kék Hadosztályt" küldte a kommunizmus elleni harcra.

Leon Degrelle, aki Spanyolországban élt, mióta Belgiumban halálra ítélték, a legnagyobb tiszteletnek örvendett Hitler előtt. 1945-ben még azt is mondta, hogy ha lenne egy fia, olyan fiút szeretne, mint Leon Degrelle!

A háború végére a Führer végül egy pánarab mozgalmat hozott létre, amely százazreket számlált, akik nemcsak támogatták a mozgalmat, hanem harcoltak is érte, és még a háború reménytelen utolsó óráiban is vérüket adták a nagy nemzetiszocialista eszméért. A berlini Führerbunkert a Waffen-SS utolsó külföldi önkéntesei védték. Waffen-SS önkéntesek. Hitler sikerét megkoronázta az a hihetetlen teljesítmény, hogy a kommunizmus ellen egyesítette az addig megosztott Európát. Ma a természetes, nem kapitalista, egészséges árja világrend álmának világsszerte milliós nagyságrendű követői vannak.

Adolf Hitler kétségtelenül a legnagyobb vezető volt. Az árja nemzetiszocializmus rendjén alapuló világbéke és világigazságosság koncepciója örökségül maradt számunkra. Minden fehérnek végre testvériséggént kell tekintenie magára, megvédve kollektív zsenialitásuk, munkájuk és faji felsőbbrendűségük adományait az Afrikából érkező és a világot pusztító fekete pestis ellen, az Izraelben, a Wall Street-en és Bonnban ülő bábjátékosok ellen, akik a békét tartják kezükben, amellyel a fehér népeket meg akarják fojtani.

Április 20-án van szeretett Führerünk, Adolf Hitler születésnapja. Ahogy minden

szimpatizáns, támogató és aktivista ünnepel, tegye fel magának a kérdést: *"Mit tehetek, hogy segítsek a Führer fontos munkájának befejezésében?"*. *Mit tehetek, hogy biztosítsam az árja fajok túlélését ebben az ellenséges, korrupt világban?"*.

Adolf Hitler bukott vezetőnk, az egységes árja fajról szóló álmának emlékére. - Heil Hitler!

Zarándoklat

Katti-tól

"Ma már szerencsés sorsnak tartom, hogy a sors Braunau am Innt választotta szülőhelyemnek. Hiszen ez a kisváros annak a két német államnak a határán fekszik, amelynek az újraegyesítése legalábbis nekünk, fiatalabbaknak életfeladatnak tűnik, amelyet minden eszközzel véghez kell vinni!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, 1. kötet, 1. fejezet

Kezdtém érezni a több ezer mérföldet és a háromnapos repülőgépes, kompos és vonatos utazást Chicagóból, ahogy a vonatom Salzburgból átrobogott a mézeskalács házakkal átszőtt ezüstös folyók zöldellő táján. Fekete és szürke felhők magasodtak az ősi hegyek fölé, felváltva fedve és eltakarva csipkézett csúcsaikat - Felső-Ausztria csodálatos, drámai és állandóan változó panorámája. Én azonban inkább fáradt voltam, mint boldog, és vágytam egy meleg ágyra egy barátságos fogadóban.

A kimerültségem elpárolgott, és az adrenalinlöket feltöltötte az anyagcsere-akkumulátoraimat, amikor a vonat megállt a következő, "Braunau am Inn" nevű megállóban. Bár már hónapok óta terveztem, hogy megérkezem ebbe a középkori városba, az állomás nevét először a vonatablakból látva igazi izgalomban volt részem. Elértem! Tényleg ott voltam! Hátizsákkal a hátamon, hideg záporosóban gyalogoltam az állomástól néhány kilométert a kihalt Linzer StraÙe-ig, ahol megkerestem a Maybräu Gasthofot. Szerencsém volt. A háziasszony elmondta, hogy Braunauban és néhány kilométeres körzetben az összes többi hely már foglalt volt, sok már hónapok óta. "Nem csodálkozom" - mondtam titokban, mire ő elmosolyodott. "Az egész világ itt van ebben a hónapban." "Micsoda?" Nem találtam a szavakat. "Csak várj és meglátod. Majd meglátod!" És magamra hagyott a meghitt kis szobámban, hogy elgondolkodjak a rejtélyén.

Hajnalban egy olyan reggelre ébredtem, amely még mindig nedves volt a tegnapi záporoktól. A város azonban élt a városi életben, és csodáltam a modern, mindennapi üzletek és házak csodálatos és harmonikus keveredését a hagyományos építészet és az évszázados múltra visszatekintő utcák látványával. Tovább sétáltam a Linzer StraÙe végéig, amely egy nyüzsgő középkori piactérre vezetett. Ennek déli végén állt a Salzburgi kapu, egy hatalmas boltív, amely 500 évvel ezelőtt Braunau eredeti bejáratát őrizte. A másik oldalról az út hídja az Inn egy kis mellékfolyóján vezet át. A kaputól mintegy 150 méterre egy nagy, egyszerű fehér épület áll, amelyet ma bérlők laknak. E tulajdonképpen feltűnésmentes épület miatt jöttem a világ másik végéről egy ismeretlen osztrák városba, hogy meglátogassam. Mert itt, ebben az egy házban, Salzburg külvárosában született a világ legnagyobb fia, és én azért utaztam ide, hogy megünnepeljem a 100. születésnapját.

Nem voltam azonban egyedül, amikor másnap megtudtam, hogy az osztrák hadsereg reguláris egységei és különleges csapatai hirtelen elfoglalták Braunau am Inn egész területét. A hídon át a német határra vezető közlekedési útvonalat elvágták, és a városba belépő személyeknek be kellett mutatniuk egy letelepedési igazolást. A hadsereg

helikoptere járőrözött, miközben páncélozott csapatszállító járművek tucatjai zörögtek a piactéren. Az 1940-es évek hollywoodi propagandafilmjeire emlékeztető jelenetekben géppisztolyos katonák vonultak a zavart lakosok között, és sisakos alakok, pisztolyos tisztekkel kiegészülve foglaltak állást az őrhelyeken. A város tele volt plakátokkal, amelyek félreérthetetlen hangon hirdették, hogy Braunau hadiállapotban van. A nyilvános tüntetések minden formája - figyelmeztettek a kormányzat transzparenszei - szerda 14:00 órától péntek 09:00 óráig szigorúan tilos volt. Kettőnél több ember előtt hangosan beszélni, az utcán gyülekezni vagy a járdán sztrájkolni, röplapokat osztogatni, jelszavakat kiabálni, sőt még a "gyanúsán öltözött" személyek is azonnali letartóztatásra és büntetőeljárássra adtak okot az osztrák "náciellenes" törvények értelmében.

A demokrácia önelégült hívei úgy viselkedtek, mint a saját gonosz karikatúrájuk, a "totalitárius fasiszták". Azonban közvetlenül érkezésük előtt a várost elárasztották a "kívülállók" egész Európából és Amerikából, sőt Ausztráliából, Dél-Afrikából és Keletről is. Szegény Braunau felduzzadt a látogatóktól, és a feszült várakozás miatt egyre nehezebbé vált a hangulat. Mindenütt pletykák keringtek. Az a hír járta, hogy a vérfarkas kommandósok éjjélkor horogkeresztes zászlót fognak kitűzni a Salzburgi kapu fölé. Úgy vélték, hogy zsidó bérgyilkosok járák az utcákat éjszaka. Milánói terroristák állítólag felgyújtották Simon Wiesenthal portréját a polgármester háza előtt. A közvélemény aggodalmát az sem csillapította, hogy a kormánycsapatok útzárat állítottak fel a Salzburgi kapun keresztül, elhatárolva a régi külvárost a tiltott zónával. A boltíven keresztül láthattam a mögötte lévő utcát, amely a kényszerű üresség miatt hátborzongató volt.

Késő estére a piactér nagyrészt kihalt volt, csak a katonák maradtak a helyükön. A kocsmák és éttermek viszont tele voltak vidám ünneplő emberekkel. Nem sokkal éjfél előtt elkezdtek történni a dolgok. A Gann Hotelben, nem messze a Salzburger Tor barikádjától, valaki a ház legjobb pezsgőjéből rendelt egy üveggel, és köszöntők és születésnapjok kívánságok hangzottak el. A Maybräu vendéglőm Ratskellerjében egy fiatal ember, akit müncheni egyetemi hallgatók vettek körül, felállt a mellettem lévő asztalnál, jobb karját tiltott tisztelgésre emelte, és torkaszakadtából kiáltotta: "*A Nagynémet Birodalomért, Sieg Heil!*". *Sieg Heil! Sieg Heil!*". Senki sem zavarta őt vagy a társait.

Mivel egyedül voltam, az ünneplésem meglehetősen csendes volt. Elmentem a közeli üres piactérre, és helyet foglaltam egy padon a nagy faluóra alatt. Felnéztem az égre. A felhők, amelyek hetek óta beborították Közép-Európa nagy részét, kezdtek eloszlan, és a most látható csillagok könnyörtelenül táncoltak a végzetes helyükön, miközben a hátborzongató óra fémes tüdeje nehézkesen hirdette az éjfélt. Ebben a pillanatban ezen a helyen lenni - erre nincsenek szavak. Ahogy az utolsó ütés az örökkévalóságba visszhangzott, megnyomtam a lejátszás gombját a kis kazettás lejátszómon. A Badenweiler, a kedvenc indulója dübörgött a fejhallgatómban.

Másnap reggel a piactér tele volt várakozó emberek tömegével. Úgy tűnt, mindannyian várnak, várnak - de mire? Kire? Mintha bármelyik pillanatban megjelenhetne ő maga, valószínűleg egy nagy, fekete Mercedesben állva. Talán valami ilyesmire számítottak. Az élő szellem, egy olyan ember érzelmileg kézzelfogható jelenléte, aki negyven évvel a fizikai halála után a világ figyelmét a szülőhelyére irányítja, egyre intenzívebbé vált, és egyre erőteljesebben mutatkozott meg.

Dél körül titokzatos módon olasz fasiszták egy csoportja jelent meg a tömeg közepén. Egyikük - dacolva a hivatalos személyek elsőprő jelenlétével - beszélni kezdett.

"Születésnapj jókívánságokat viszünk a fehér faj legnagyobb hőségnek! Örökké él vértestvérei szívében és elméjében! Nincs zsidó zsarnokság!" - A katonák feléje és társai felé rohantak, de csak azután, hogy tisztelegtek a meghökkent báméskodók előtt. Néhányan a tömegből még vissza is mertek tisztelegni. Mások tapsoltak, sőt néhányan még a "Brothers in Collieries and Pits" című régi SA-dalt is énekelni kezdték, nyilván szellemes válaszként az olaszok "vértestvérekről" szóló rövid beszédére. A rendőrség még őrizetbe is vette ezeket a válaszdókat, ami a világnak ezen a részén nagy durranás.

Az én kis ünnepségem a tumultus mögött zajlott, a gyönyörű 15. századi székesegyház, a Szent István-székesegyház plébániatemplomának területén. Először leereszkedtem a szomszédos földalatti háborús áldozatok emlékművéhez, a Braunau-ban elhunytak neveit a falra vésett nyilvános sírfelirathoz. A terem közepén egy jelképes katona fekszik, aki hősi haláltusáját alussza. Az északi falon a Sztálingrádban elesett harcosok becsületrendje látható. Itt egy csokor virágot helyeztem el a "És mégis győztetek!" felirattal. Ahogy a lépcsőn kifelé lépkedtem, elhaladtam a plébániatemplom előtt, ahol az oltár közepén elhelyeztem egy virágos örökzöld koszorút az ő arcképével, és meggyújtottam a legfelső áldozati gyertyát.

Miközben a padon elmélkedtem, észrevettem, hogy egy idős asszony bejött, és észrevette a koszorúmat a fotóval együtt, közvetlenül az oltárnál. Bár láthatóan megdöbbenett a felfedezés, hagyta pihenni a koszorút. Más emberek is bejöttek, és nyílt csodálkozással látták, de érintetlenül hagyták.

Elmentem a székesegyház hátsó részébe, hogy megnézzem az ősi kútfont, ahol a csecsemőt megkeresztelték, majd visszatértem a zsúfolt piactér ragyogó napfényébe. Ezek az egyszerű és csendes események nem tudják a maguk feltáró gazdagságában visszaadni annak a napnak a mélyen megindító jellegét és mély érzelmi élményét, amely minden napok közül minden bizonnyal életem legbelsőbb inspiráló napja volt. Egészen addig az áprilisi napig nagymértékben kételkedtem a siker kilátásaiban. Ez a mérhetetlen katasztrófa - a második világháború elvesztése - visszavonhatatlannak tűnt. A földi civilizáció számára e katasztrófa szomorú vége óta a mozgalom előre küzdött, elbukott, és újra elkezdett előre küzdeni egy olyan korban, amikor a gonoszság ígésző erői legyőzhetetlennek tűnnek.

Április 20-án, születésének 100. évfordulóján, szent szülőhelyén azonban lépésről lépésre felismertem, hogy szüklátóköri voltam, amikor a mozgalom fejlődésének és fejlődésének megítélését a magam szerény időkeretére korlátoztam. Az ő eszméje egy ÖRÖKKÉPES koncepció. Az általa mozgásba hozott történelmi következmények az események hullámozó hullámai, amelyek az évek során a távoli jövőig elnyomhatatlan lendületet fognak nyerni. Mozgalmunk a természet törvényeinek alkalmazása az emberi szférákra, és a természet mindenható. Lehet, hogy időnként visszataszító, és erői kétségbeesetten gyűlnek, hogy később talán minden eddiginél hevesebben törjenek előre.

Miután a hatóságok április 21-én eltávolították a háza előtti kordonokat, a tömegek muszlimként özönlöttek a mekkai szent kő köré. Sok idegen között voltam, de hirtelen köteléket éreztünk egymás iránt, mi, a horogkeresztes testvérek, és az együttlét ezen a tisztelt helyen olyan volt, mint egy hazatérés. Szelleme mindannyiunkat körülölelt, bajtársaivá tett minket, és bizalommal töltött el a jövőre nézve. A puszta tény, hogy mindannyian eljöttünk erre a helyre a világ minden tájáról, ebben a bizonyos időben, egy ellenséges világban, elég bizonyíték volt arra, hogy az eszme még mindig él! Ahogyan ő mondta "Az akarat diadala" című filmben - a "szívünk parancsa" hozott össze minket.

Egyedülálló büszkeséget éreztünk abban a tudatban, hogy a jövő nemzedékek irigyelni fognak minket, minket, akik ebben a különleges pillanatban összegyűltünk itt, hogy meggyújtsunk egy születésnap gyertyát a tudatlanság és a gonoszság hatalmas éjszakája közepette. Ebből a lángból egyszerre fog kisugározni egy világítótorony, hogy megvilágítsa vérrokonainkat, és egy tűz, hogy elhamvassza az utókor szennyezőit.

Azért jöttem Braunau-ba, hogy felajánljam neki az emlékének tiszteletére rendezett csekély ünnepségeket, amelyekkel rendelkeztem. Ő azonban az életnél is nagyobb ajándékot adott nekem - megújult, megingathatatlan hitet az elkerülhetetlen és abszolút győzelmünkben. Heil Hitler! Ezerszer Heil Hitler!

Karácsonyi történet

Talán nehéz megértenünk, hogy Adolf Hitler mennyire szerette a népét, még a népért folytatott harcának első éveiben is. Az őt kezdettől fogva körülvevő valódi szeretet árulkodó jelét a párt hivatalos életrajzírója, Heinrich Hoffmann őrizte meg, aki felidézett egy tanulságos esetet, amely nem sokkal 1923 karácsonya előtt történt Münchenben. Alig több mint egy hónappal korábban tizenhat elvtársat lőttek agyon a Feldhermhalle előtt. A mozgalom a november 9-i puccskísérlet következtében megtört; tagjai halottak, bujkáltak vagy - a Führerhez hasonlóan - bebörtönözték őket. A remény szikrája kialudt, vérbe fojtva, a háború utáni Németország visszasüllyedt a társadalmi káosz, a gazdasági romlás és a kulturális hanyatlás szürke kétségbeesésébe. Ez volt most a színhelye annak a jelenetnek, amelyet Hoffmann 68 évvel ezelőtt, azon a sötét decemberen mesél el...

"A Hitler-mozgalom művészei azt tervezték, hogy a karácsonyt a Blüte Cafe-ban, a Blütestraße-n egy *Adolf Hitler őrizetben* feliratú *tablóval* ünneplik.

"Azt a feladatot kaptam, hogy találjak egy megfelelő hasonmást Hitler számára. Történt, hogy rábukkantam egy emberre, aki feltűnően hasonlított rá. Megkérdeztem tőle, hogy részt venne-e ebben a *tableau vivant-ban*, és ő beleegyezett.

"A Blüte Café nagyterme megtelt emberekkel. Félelmetes csend támadt, amikor a függöny felment, és a félig elsötétített színpadon láthatóvá vált egy börtöncella. A kis rácsos ablak mögött hulló hópelyhek látszottak. Egy férfi ült egy kis asztalnál, háttal a közönségnek. Egy láthatatlan férfikórus énekelt *a Csendes éj, szent éj* című dalt.

"Ahogy az utolsó hangjegy feszültsége elült, egy apró angyalka érkezett a cellába, aki egy kivilágított karácsonyfát vitt, amelyet kedvesen a magányos férfi asztalára helyezett.

"Hitler" lassan megfordult, amíg a közönség arcába nem nézett. Sokan azt hitték, hogy valójában maga Hitler, és zokogás járta át a termet.

"Felgyúltak a fények, és láttam, hogy körülöttem emberek vannak, nedves szemekkel és gyorsan eltűnő zsebkendőikkel."

Forrás: Burke Co, London: *Hitler a barátom volt*, írta Heinrich Hoffmann.

Április 20.

Lieselotte-től

A nemzetiszocialisták világszerte ma ünneplik vezetőjük, Adolf Hitler születésnapját.

A vezető, aki az 1918-as árulással szemben egy világnézetet, egy mozgalmat teremtett, amelyhez milliók tartoztak. Egy olyan vezetőre emlékezünk, aki kiszakította Németországot a nemzetközi testvériség mocsarából, és helyreállította a német nép nemzeti öntudatát. Emlékezünk arra a vezérre, aki a fényes vörös horogkeresztes zászló alatt Európa árja népeit a zsidó-bolsevik irányítású ázsiai hordák ellen vezette, aki harcolt a nemzetek nemzetközi zsidó parazitája ellen, és aki végül áldozatul esett a zsidók, kapitalisták és bolsevisták nemzetközi összeesküvésének.

Adolf Hitler, a nemzetiszocialista Németország vezetője, az árja világ vezetője meghalt. Elesett a zsidó-bolsevik világellenség elleni harcban. Holtteste a Birodalmi Kancelláriában nyugszik, ahol tizenkét éven át irányította a német nép sorsát, ahol az utolsó pillanatig szembeszállt az ellenséggel. Adolf Hitler nem mondott le, nem kapitulált, hanem a német nép vezetőjeként vonult be a Valhallába. A Führer holttestét nem lehetett a zsidók által felbujtott megszálló csőcselékkel szemben tartani. A Führer így megmenekült attól, amit az olasz nép Duce-jával tettek az emberi maszkjától megfosztott zsidók.

Felrobbantották a birodalmi kancelláriát, megrongálták a Berghofot és feldúlták a nürnbergi pártkongresszus helyszínét. Minden emlékművet leromboltak, utcákat neveztek át, pártirodákat koboztak el, zászlókat és zászlókat, egyenruhákat, felszereléseket és könyveket égettek el. Minden követ megmozgatva, páratlan precizitással irtottak ki mindent, ami Adolf Hitlerre, a Harmadik Német Birodalomra, annak nagyságára és pompájára emlékeztetett.

Most, hogy egy nemzetközi bűnözői banda uralma alatt mindent, ami népünket valaha naggyá és erőssé tette, leromboltak, elpusztítottak és kiirtottak, úgy vélték, hogy eljött az idő, hogy a német népet örökre ennek a bűnözői fajnak a csatlósáivá tegyék.

Ha ez a vérségi kötelékekkel szorosan összefonódott élösködők és gengszterek bandája azt hiszi, hogy egy mozgalom anyagi értékeinek és jelképeinek elpusztításával, vezetőinek lemészárlásával egyszer s mindenkorra kiirtotta azt, akkor mondják meg ezeknek a nemzetközi gengsztereknek: a német nép inkább elpusztul, minthogy harc nélkül alávesse magát egy olyan alsóbbrendű faj rabszolgaságának, amely spekulációval, háborúskodással és népiirtással jutott hatalomra!

Az NSDAP nem kapitulált és nem is fog kapitulálni a nemzetközi zsidósággal való szembenállásban! Ami 1945. május 8-án történt, az egy katonai-bürokratikus bohózat volt, amelynek az akkori katonai vezetésnek a megszálló csőcselék nyomása alatt kellett alávetnie magát, amely saját soraiból árulással szívárgott be hazánkba. Minket egyáltalán nem érdekel, hogy mit és hogyan tárgyaltak 1945. május 8-án. Nem a nemzetközi jog és a nemzetközi egyezmények kérdéseivel kell itt foglalkoznunk, amelyek amúgy is csak papíron léteznek, vagy legfeljebb a győztesnek legkedvezőbb formában értelmezik őket, hanem szabadon kell harcolnunk hazánkat, meg kell tisztítanunk hazánkat az idegen befolyástól, meg kell védenünk népünket a véres bomlástól. Meg kell szüntetnünk a zsidó

tényezők befolyását és végül, de nem utolsósorban szent kötelességünk elvégezni azt a megtisztelő feladatot, hogy számon kérjük azt a fajt, amely kétszer is háborúba sodorta a világot. Férfiak, nők és gyermekek milliói, milliói és milliói estek áldozatul 25 év alatt kétszer is egy műveletlen faj bosszúvágyának, nyereségvágyának és viláгурalmának.

Ugyanez a bűnöző faj nem fog habozni egy harmadik világháború kirobbantásával, ha viláгурalmi tervei veszélybe kerülnek, és ezzel ismét emberek millióit teszi ki leírhatatlan nyomorúságnak. Ezért nyíltan megvalljuk: Célunk egy ilyen katasztrófa megakadályozása - bármilyen eszközzel.

Ami a zsidókérdés végső megoldását illeti a Harmadik Birodalomban, elég csak a spekulánsok, zsarolók és alvilági tagok tömegét megnéznem, hogy rájöjjenek, hogy a zsidókérdésnek egyáltalán nem volt végső megoldása. A nyugdíjasok zarándoklata és a zsidó kolóniák az USA-ban, Európában és Dél-Amerikában élő példái a nem létező végső megoldásnak. Ebben az összefüggésben nem kell foglalkoznunk az igazság kiderítésével vagy akár egy "tényszerű vitával". Mi célból? Hogy szívességet tegyünk néhány világtalan moralistának - Isten tudja, hogy erre nincs időnk.

Vannak tanúk arra, hogy a Harmadik Birodalomban nem gázosítottak el zsidókat. Nincs azonban olyan megbízható anyag, amely az ellenkezőjét bizonyítaná. A Nemzetközi Vöröskereszt jelentései is alátámasztják a zsidókkal való emberséges bánásmódról szóló állításokat. De azt hinni, hogy ismét beleeshetnénk egy ilyen tévedésbe, azt jelentené, hogy mi, nemzetiszocialisták valójában taníthatatlanok vagyunk.

Most ellenfeleink - mint negyven évvel ezelőtt - az emberségről, emberségről és nagylelkűségről szóló demokratikus frázisok özönével fogják megtámadni a világot, és morális szlogenjeiket hangoztatják. Kérdezem ezektől az ellenfelektől: Hol volt az emberségetek, amikor a virágzó európai kultúrtájat romhalmazzá változtattátok? Hol volt az emberségetek, amikor keleten emberek millióit mészárolták le brutálisan embertelen hordák? Nyugaton a mi asszonyaink és gyermekeink haltak meg a gyújtóbombák és foszforbombák jégesőjében. Párttársaink százazreit gyilkolták meg 1945 után, másokat deportáltak, elítéltek vagy megnyomorítottak. Ez az önök erkölcsének kifejeződése volt?

Számtalan európai embernek kellett átesnie ugyanezen a megpróbáltatáson, mert hazafiként és tudatos európaiként részt vettek a zsidó-bolsevik világellenség elleni harcban. Csak háromszázezer olaszt és százötvenezer franciát mészárolt le a zsidók által felbujtott tömeg. Megszámlálhatatlanul sokan még ma is viselik testükön a bántalmazás nyomait.

Érdekes lesz látni, hogy a nemzetek testvériségének nemzetközi apostolai hogyan fognak védekezni ezekkel az összefércelt bűncselekményekkel szemben, amikor számon kérik őket. Nem számít, hogy a demokratikus államférfiak milyen frázisokkal és hazugságokkal próbálják majd kibeszélni magukat, ők és az őket támogató faj nem fogja megúszni a sorsukat!

Az érintettek biztosak lehetnek abban, hogy ez nem csak egy frázis. A nemzetközi zsidóságnak talán sikerült megrészegítenie magát a külsőleg legyőzött népek vérével, de nem sikerült a nemzetiszocializmus szellemi építményének összeomlását előidéznie. Lehet, hogy a Führer elesett a csatában, és lehet, hogy a mozgalom összes ideológiai írását - mint minden mást - elégették és betiltották. De a nemzetiszocializmus a mélyben gyökerezik, és életre kelt. Még ha vezérünk fizikailag halott is, szelleme annál inkább él. A nemzetiszocialista Németország vezetője köztünk van, de nem testi formában, hanem a nemzetiszocialista eszme által, amelyet egyedül ő testesít meg.

A Führer a *Mein Kampf* című korszakalkotó művével, beszédeivel és esszéivel megadta nekünk azt az ideológiai, politikai és stratégiai alapot, amely alapján mindvégig cselekednünk kell.

Politikai rendszerek jönnek létre és buknak meg, politikusok jönnek és mennek, de a Führer és az ő műve lesz a német nép és az árja világ létezésének alapja mindörökre!

Április 30-án volt a 33. évfordulója annak a napnak, amikor a Führer és a Nagynémet Birodalom kancellárja a német és európai SS-csapatok védelme alatt, a saját soraiban elkövetett árulás és gyávaság miatt reménytelenné vált helyzetben a birodalmi kancelláriában diktálta végrendeletét, és feleségével együtt hunyt el. Ma, 32 évvel a Führer halála után rendelkezésünkre áll politikai végrendelete. Führerünknek ez a végrendelete a rá jellemző előrelátásról és bizalomról szól.

Harminc évvel azután, hogy Führerünk végakarátának ezen utolsó nyilatkozata megírásra került, a nemzetiszocialista mozgalom újra felemelkedett ennek az utolsó akaratnak megfelelően. Adolf Hitler mozgalma egy fiatal nemzedék támogatásával készen áll arra, hogy véghezvigye vezetője akaratát. Vezetőnk nevében és megbízásából szét fogjuk zúzni ezt a zsidó "BRD" egységet Európa szívében, és gyökerestül ki fogjuk irtani a támogatóit. Meg fogjuk építeni a becsület, dicsőség, nagyság és igazság negyedik szent Német Birodalmát, és így teljesítjük Führerünk akaratát - a nemzetiszocialista mozgalom ragyogó újjászületését.

Örök hűséget esküszünk neked, Adolf Hitler, halálunkig. Esküszünk neked, Führer, hogy nem nyugszunk és nem pihenünk, amíg az utolsó akarat teljesül. Mi nemzetiszocialisták fanatikus elszántsággal fogjuk végrehajtani utolsó utasításodat, és bíróság elé állítjuk a halálodért és árja népek millióinak haláláért felelősöket. Inkább meghalni is készek vagyunk, mint megszegni ezt az esküt.

Ebben az időben szolidáris közösségben látjuk magunkat a nemzetiszocialisták légióival minden nemzetből. Mindannyian felismerték: Vagy a nemzetközi zsidóság bitorolja a világaluralmat és minden árja nép elpusztul, vagy az árja népek megszabadulnak a zsidó rezsimtől. Mi, akiknek Adolf Hitler a vezérünk, nem hagyjuk magunkat önként és harc nélkül kiiktatni! A német nép inkább elpusztul, minthogy egy nemzetközi zsarolóbanda gyöngyszeme legyen! Az a nemzet, amely nem hajlandó szabadságát állandóan és folyamatosan megvédeni, vagy nem képes újra harcolni érte, elvesztette létjogosultságát!

A Führer soha nem hagyott kétséget afelől, hogy a nemzetközi zsidósággal való szembenállás létkérdés, életkérdés. Kulturális emlékműveink romjaiból Adolf Hitler mozgalma újból feltámadt, hogy folytassa a német szabadságért, az európai egységért és az árja nemzetek közösségéért folytatott küzdelmet. A következő néhány év meghozza a döntést.

Ellenfeleinknek, valamint barátainknak és szimpatizánsainknak egy dologban tisztában kell lenniük: számunkra nem létezik olyan, hogy kapituláció. Ez a szó számunkra nem létezik. Számunkra vagy győzelem vagy bukás, nincs más alternatíva. Ha vereséget szenvedünk a nemzetek szabadságáért folytatott harcban, akkor ellenfeleink sorai nagyon meg fognak ritkulni.

Mi nem ismerjük a megadást és a kapitulációt, mi csak a Führer, a nép és a haza iránti kötelességünk teljesítését ismerjük. Führerünk élete és halála fanatikus engedelmességre és a nemzetiszocialista eszme iránti elkötelezettségre kötelez bennünket.

"Hitler munkája és küldetése szent örökség a jövő nemzedékek számára. Nekünk, akik még élünk, kötelességünk tovább harcolni." Schörner tábornagy.

a: március-április 1978 (89)

Adolf Hitler:

Az önfeláldozás vezetője

Michael Storm

A nemzetiszocializmust, mint minden forradalmi mozgalmat, az önfeláldozás táplálja. Mozgalmunk egyedülálló, mert vezetőnk nemcsak a politikai hatalomért folytatott küzdelem során, hanem egész életében példát mutatott az önfeláldozásból.

Amikor Hitler még fiatal volt, árvasági nyugdíját fiatalabb hűgára, Paulára hagyta, majd elindult a saját lábán, hogy túléljen egy ellenséges világban, ahol a mindennapi kenyeret keményen meg kellett szereznie. Ez a korai példa, hogy mások szükségleteit a sajátjaival szemben előtérbe helyezte, egész életében megmaradt.

Az első világháború alatt Hitler osztozott az egyszerű katonák nyomorúságában. Az ő ezrede elvérzett a fronton. Ahogy az ezred ereje fogyott, minden egyes embertől többet követeltek. Senki sem tett többet, mint Hitler. Mindig önként jelentkezett különleges feladatokra, vállalta a legveszélyesebb küldetéseket, és tucatnyi alkalommal csak hajsza híján menekült meg a haláltól. Úgy tűnt, egyedül az akaratával hozza el a győzelmet Németországnak. Amikor eljött az idő, hogy jól megérdemelt pihenésre és szabadságra menjen, visszautasította, és ezt a pihenést egy házas emberre bízta, hogy otthon tölthessen egy kis időt a családjával.

A háta szúrás és Németország megalázó veresége után Hitler megfogadta, hogy életét Németország feltámadásának és a versailles-i szerződés felmondásának szenteli. A harcok évei alatt még nagyobb megpróbáltatásokat élt át, mint fiatalkorában.

Ruházata annyira szegényes volt, hogy egy pártagnak kellett egy öltönyt adományoznia a Führernek, hogy el tudjon menni az iparosok találkozójára. Nemcsak azért élt ilyen szerényen, hogy minden fillérje a harcra menjen, hanem arról a nagy álmáról is le kellett mondania (legalábbis akkoriban így gondolta), hogy valaha művész vagy építész legyen.

A párt nem csak anyagi áldozatokat követelt vezetőjétől. Hitler gyakran panaszkodott, hogy nem élvezheti családjá meghitt otthonát és jólétét, mert nem házasodhat, hiszen egész Németországot vette feleségül. Ami még rosszabb, soha nem ismerte meg az apává válás örömét, mert ez igazságtalan lett volna a gyermekeivel szemben, hiszen túl nagy teher lett volna számukra például az ő nyomdokaiba lépni.

Ahogy a háború eljutott Németországba, a Führernek fel kellett adnia álmát, hogy újjáépítse városait. Ekkor felvette az egyenruháját, és nem volt hajlandó levenni, amíg a győzelem el nem érhető. Éjjel-nappal dolgozott, és a munkaterhelése egyre nőtt. Főhadiszállása, a "Farkasverem" Rastenburgban egy mocsaras erdőben volt, ahol nyáron túl meleg volt, télen pedig túl hideg. Munkatársai örömtelen vállalkozásnak tartották az ottani munkát, és alig várták, hogy áthelyezzék Berlinbe vagy Párizsba, hátrahagyva a Führert - aki Németországért harcolt mindenféle szórakozás, fényes fények és a győzelem édes gyümölcsei nélkül.

1945 tavaszán a Führerbunkerben a Führer a katonai gyűlések alatt néhány percre eltűnt, hogy megcsodálja a háború után felépítendő egyedülálló nemzetiszocialista

városok makettjeit, amelyekről álmódott, de nagyon jól tudta, hogy az ő életében nem épülnek meg.

A város fölött záporozó szovjet gránátok zápora alatt azt mondta Leon DeGrelle tábornoknak, a Waffen SS tagjának, hogy ha lenne egy fia, azt szeretné, ha olyan lenne, mint DeGrelle, de most rajta és Hans-Ulrich Rudelen múlik, hogy hősiességükkel inspirálják a jövő német ifjúságát. A Führer azt mondta, hogy ő a végső áldozatot fogja meghozni Németországért, és nem menekül el, hanem a végsőkig harcol az ellenséggel, és akkor megfosztja a demokratákat és a bolsevikokat a zsidó örömtől, hogy ne csak bíróság elé állítsák, hanem meg is csonkítsák a testét, és így harcolt tovább, amíg az "Untermenschen" csak néhány méterre volt tőle, majd felmászott a Valhallába.

Adolf Hitler olyan ember volt, aki feláldozta magát, sőt egész életét a népéért. A nagy erény a nemzetiszocializmus egyik lényeges jellemzője, mint például egyetlen ember feláldozása a nagy ügyért. Ezért számít egy nemzetiszocialista többet, mint száz demokrata vagy republikánus. Ettől vagyunk olyan erősek és olyan rettegettek.

Fiatal SA-s férfiként heti 48 órát dolgoztam egy gyárban, a teljes fizetésemet a pártnak adományoztam, tisztán tartottam a pártközpontot, elintéztam az íróasztalos munkát, aláírásokat gyűjtöttem a petíciókhoz, főztem, tévéinterjúkat adtam, és időnként jól éreztem magam az utcai harcban a világ söpredékével. A legtöbb úgynevezett "szép időjárású" nemzeti szocialistát nehéz volt megtalálni, amikor munkát kellett végezni vagy pénzt adományozni. Ezért nem lepott meg, hogy nem halálos vagy bombafenyegetés miatt zárták ki őket a mozgalomból, hanem azért, mert nem voltak eléggé elkötelezettek a nemzetiszocializmus mellett. "Szórakozni" akartak, és áldozatot akartak csinálni más elvtársakból. Ezek a drónok viszonylag gyorsan elhagyták a pártot, és minden alkalommal, amikor ez történt, mi erősödtünk.

A Führer áldozatához képest az én pénzem, verejtékem és vérem meglehetősen jelentéktelen áldozat. Mozgalmunk azonban ma tele van olyan elvtársakkal, akiket áldozatuk hőssé tesz: olyan igazi nemzetiszocialisták, mint Reinhard Sonntag, akinek néhány évvel ezelőtt életét kellett adnia, és Gottfried Küssel, aki két évet töltött börtönben (és még nyolc év vár rá), valamint sokan, sokan mások, akiket biztonsági okokból itt nem lehet megnevezni, és akik nélkül önök nem tartanák ezt az újságot a kezükben és nem olvasnák ezt a cikket.

Mi, nemzetiszocialisták csak egy dolog alapján ítélünk meg egy férfit vagy egy nőt, nevezetesen, hogy mennyire áldozza fel magát a győzelmünkért. Hogy mennyire okosak (vagy annak hiszik magukat), mennyire gazdagok, mennyire állítják, hogy jó harcosok, vagy hogy mennyi sört tudnak inni, mindez nem jelent semmit... csak azt, hogy az illető mennyit ad magából!

Mindannyiunknak - neked és nekem is - fel kell tennünk magunknak ezt a fontos kérdést!

Heil Hitler!

A kezdet

A dörgő csata dühe végigdübörög Flandrián. Flandrián keresztül nyög a nagy haldoklás. A páncélos halál elszabadul! Megremeg a föld az 1918-as védelmi csatában. Tűz gördül a tölcsérek és gödrök fölött. Az angol csapatok kudarcot vallanak a Comines melletti Moche magaslatok elleni támadásban. Amerikai viharvert hullámok omlanak össze a mezőszürke védekező akarat kevés szikláján. Páncélosszázadok futnak halálra magukat a német hősiesség szikláin.

A géppuskák dübörgésén át, hauborkák ugatnak, ágyúk ropognak, aknák dübörögnek, a lezuhanó repülőszázadok tűzcsóvíai csattognak. Vér termékenyíti a földet, amely löporgőzszagú, és amelyben a halottak már nem találják meg a halál nyugalmát. Az áldozatok hekatombáiból a sors a hősiesség és a szinte kétségbeesett emberiség borzalmas kínjainak emlékművét halmozza fel.

Egy világ gyűlöletre szövetkezett. Pusztítás! Pusztítás! dörög az ágyúk forró csöveiből... Ez volt az eleje!

Tölcsérekben és lövészárkokban szétszórva hevernek az ezredlista hősei, M.-G.-nél, puskákkal, a felforgatott föld barázdáiba nyomulva; vérző, de még harcoló, káromkodó, de nem engedő!

1918. október 19. estéje Flandria fölé borul, egy olyan földre, amely fáj, mint a halál, de a halál még mindig nem alszik. Még mindig lángol, sárgászörösen és morajlóan, az anyagi harc tomboló tüze. A csapatok kimerültek, vizesek és sárral borítottak, fáradtak és éhesek. Szétszórt emberek másznak ki a német lövészárkokból, és sietve botorkálnak tölcsérről tölcsérre a hátsó felé: Essenholer! És az ellenség megduplázza a tüzet.

Három muskétás, az ezred vezérkarának jelzőtisztjei a halált kergetik. Valahol a terep hátsó részén áll az elhagyott tüzérségi árok. Ott kellene lennie a tábori konyhának. Átugrunk a vastűz jégesőjén.

Színes rakéták akaratai szellemeskednek a frontok között. Végül patronhüvelyekre és üres tölténykosarakra bukkannak. Előttük egy bunker tömbje áll. Főzőedények csattognak. Eléri a tábori konyha óvóhelyét. Három muskétás fellélegzik!

De az ellenséges elemek ismét tombolnak. Csapás csapás után, villámok tépik fel a föld szökőkútjait. Fa- és vastörmelék kavargat fel a sárból, és az óvóhely mennyezetére csapódik. Negyedóra múlik el negyedóra után. Lehetetlen már visszafordulni. Katonák guggolnak várakozva a bunkerben. És jobbra és balra, előttük és mögöttük a legkegyetlenebb pusztító technológia hatása tombol az acélfürdőben. Három bajor muskétást ágyúcsövek önkénye zár egy lyukba a földbe, és életük már nem az ő bátor tettükön és saját akaratukon múlik, hanem csak a véletlen hiábavalóságán és a kötelesség teljesítésén, amit az angol ellenséget leküzdő német útegek hátsó részében néhány tüzér végez.

A világháború frontjain az ilyen órák egész embereket igényeltek. És még ha egyesek borzalmat és kétségbeesést is éreztek, itt, a félig eltemetett árokban, a flandriai Moche közelében, 1918. október 19-én éjjel, ült egy ember, aki úrrá lett ezen a kétségbeesésen, a közlegény, a hírvivő, a merengő ember, a jó bajtárs. Legyőzte magában azt, ami másokat néha megrémített. Négy éve volt már a harctéren, itt Flandriában esett át egyszer a tűzkeresztségen, és azóta hősiességének önkéntességében átment a nehézségeken és a

halálon. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, a Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, ezek voltak azok a nehéz csaták, amelyeket átélt. Amikor mindenki kétségbeesett, ő egyenes maradt; amikor mások káromkodtak, ő hallgatott. Amikor ők kimerülten összeestek, ő tette a kötelességét, sőt, még annál is többet: kiállt bajtársaiért, és helyette az acélhalállal nézett szembe a csata poklában. Az ezred vezérkarának jelzői ismerték az ő sürgetését - előre - előre, amikor a parancsokat gátórséggel kellett előbbre vinni. Amikor a tomboló pusztítás fedezékéből kibújva ugrani kezdett: "Gyerünk!" - hangja határozottan szólt. Úgy tűnt, hogy nincsenek idegei, és amikor mások elvesztették a bátorságukat, ő rájuk nézett nagy, tiszta szemével, és ők megnyugodtak, és folytatták a harcot.

Amikor a ritka pihenőórákat velük töltötte a front mögött, lelkesen beszélt egy szerelemről, amit Vaterlandnak hívtak! A győzelem magától értetődő voltáról beszélt, és arról a sorsról, amely egyszer majd Németországnak jut, mert olyan sors állt mögötte, amelyre nem volt szüksége.

Nem értették őt, a fejüket rázogatták, amikor így beszélt. De mégis, valami új, nagy igazságot éreztek a szavaiban. Megijesztette őket, tanácstalanná tette őket, és megneveztette őket.

"Egy nap - sokkal később - meg fogsz érteni engem!" - szokta mondani. A riadó, az újabb bevetési parancs gyakran véget vetett az ilyen beszélgetéseknek, és ekkor a tizedes, a jelzőtisz, sorban állt vissza.

Most mindhárman itt ültek az omladozó óvóhelyen. Óráról órára telt az idő, és a megpróbáltatásoknak nem volt vége.

Aztán hirtelen, régóta várt módon, egy haldokló gránát tűzfénye villan be a bunkerbe. A detonáció a földre taszítja az embereket, felkavarja a földet, megbénítja a sokk. Egy telitalálat végzett az óvóhely bejáratánál. Minden egy szempillantás alatt történt.

Aztán, civilizált korunk hadviselésének legördögibb kegyetlensége, láthatatlan felhőkben elszáll: gáz!

Míg előttünk a lövészárkokban újabb támadás tombol, itt a lövészárkokban a férfiak a tüdőjüket és szemüket maró maró halállal küzdenek. Elöl dobol a támadás, a lövészárkokban vég nélkül telik az éjszaka...

t hajnalban egy közlegény botorkál a csatatéren. Néhány nappal később egy kórházvonalat gördül hazafelé. A vagonban, szétlőtt, fáradt harcosok mellett fekszik egy vak katona, a tegnapi jelzőtisz, a... merengő.

Ő, aki a harcok mérhetetlenségében egészséges szemével nem láthatott messzebbre, mint a lövészárkoknak az ő szakasza és az a nyomorúságos kis tölcseres mező, amelyen a halál hiába próbálta elragadni tőle az életet és a harcoló csapatok parancsát, most - vak emberként - látóvá válik. Körülötte éjszaka van, de szívében a szentté válás lángja ragyog, és ő - a vak ember - most e láng fényében végső világossággal látja a vérrel kezdődött és vérrel végződő világesemény végtelen kiterjedését. Látja népe végzetes vágyakozását, látja egy egész világ gyötrelmét és nyomorúságát. Igen - látja a megváltás útját!

S míg vörös nyál fröcsköli a birodalom címerét, míg a lázadás tépi a gyávaság foszlányait, ebben az emberben megéri az akarat: e háború vére nem folyhatott hiába. Egy *jobb* győzelem dicsőségének koszorúját Németország egy napon új népének új zászlójára tűzi majd!

Ez volt egy vak katona néma esküje, és így kezdődött a nemzetiszocialista mozgalom

története 1918. november 9-én a pasewalki katonai kórházban.

Egy ember elment innen, és dobos lett, és ahol az emberekből új germánokat formált, azok új hitük jeléül felemelték a karjukat, ahogy az ősök is felemelték a lándzsájukat, amikor a herceg, a vezér előtt tisztelegtek.

- Kurt Jeserich

Ignatz Westenkirchner, a Führer Amerikából hazatért háborús bajtársának információi szerint.

A következőből: *Der Schulungsbrief*, 1934. március.

Adolf Hitler a világháborúban

A Führer frontbajtársainak 1914-1918 jelentése

1914. október 10-én a "List" ezreddel, amelyhez Hitler is tartozott, a nyugati frontra vonultam. Flandria lett az első harci szektorunk. De csak 1916-ban, a heves anyagi harcok közepette találkoztam személyesen Adolf Hitlerrel. Addigra már mindketten sértetlenül átvészeltük a háborút. Egy este együtt feküdtünk egy elhagyatott lövegállásban, amikor az ellenség vadul és dühösen tüzelt. Aztán gázt kaptunk. A tüzéség egész éjjel lőtte az állásunkat. Azt hittük, minden jól ment, amikor kora reggel rájöttünk: Hitler elvesztette a látását. Ő maga mondta, hogy már semmit sem lát, és kezét a fájó szeme elé tartotta. Aztán visszavitték a katonai kórházba.

Tisztán emlékszem egy élményre, amely Hitler személyes bátorságáról tanúskodik a háború alatt. Epagny közelében történt. Egy előrenyomulás alkalmával Adolf Hitlernek át kellett haladnia egy erdős lejtőn, ahol a csapatok által lerobbantott franciák csapdába estek. A sisakjuk éppen csak kilógott a földön lévő lyukak peremén. Adolf Hitler az üvegen keresztül felismerte őket, pisztolyt rántott, kezével hátrafelé jelzett, mintha bajtársai jönnének mögötte, a megzavarodott franciákat - tizenkettőt - kihajtotta a helyükről, és a parancsnokság elé vezette őket.

Adolf Hitler gyakran magányos órákban beszélt Németország politikai jövőjéről. Mindenekelőtt a Birodalom állami széttagoltsága, a jól ismert többállami rendszer nyomasztotta. Egyszer a kis német államok sokaságát egy madzagra akasztott papírdarabkákhöz hasonlította. Bármelyik szellő, magyarázta, elsöpörheti őket. Ha azonban az egyes lapokat egy kötegbe kötötte, egy erős szellő sem tudta őket elfújni. Még a legegyszerűbbek is rájöttek, hogy mit akar mondani.

Ignaz Westenkirchner

Az anyagi csatában

A Nyugati Hadsereg csapaterősítést kap, mivel keleten jelentős egységek szabadultak fel. Csak azok, akik évek óta itt állnak az anyagi harcok dobtüzében, azok, akik a megszáradt sárral és vérrel beragadva érzik a gázból származó szúrást a tüdejükben, és akik nap mint nap - a repeszek által felszakított sebek alig hegesednek - a lándzsatűzfüggönyökön át a halállal együtt száguldoznak, és mohón isznak egy-egy korty kávé vizet, vagy a legjobb süteményért száraz kenyérhéjat vesznek.

A 6. bajor tartalékos hadosztály 16. gyalogezerede, "List" néven harcol Soissons-nál, noha alulfegyverezve, vér- és lőszerhiányban legyengülve, hét hete friss ágynemű nélkül, hatalmas menetelésekben kimerülve, esőtől átázva szeretne békén maradni. Valóban kimerültek, de valójában a 7. és az 1. hadsereg jobbszárnya mögötti tartalékot képezték.

A valóságban pedig május 26-án este egy jobbra ívelő kanyar megközelítése miatt az első vonalban voltak, és most kellett volna felgöngyölíteniük az ellenséget. Az Ailette-ről az Aisne felé néznek. Parancsnokukat Anton van Tubeufnak hívják, és őrnagy. Ő a kilencedik vezetője ennek az ezrednek, és most öt napig vezeti a "Liste"-t, és a hadosztály többi egységét is magával viszi a híres-hírhedt Chemin des Dames-en keresztül.

Az egész ezred tüsszög, amíg fut és harcol, mert a gáz, amellyel a tüzérség tüzelt, nehezen fekszik a földön. Meredek hegyek, sziklás magaslatok és boszorkánytáncparkok vannak szálkákkal és tűzzel borítva, a hamuvá égett földbe foszlott fák gyökerei és ágai beleszúrva. Át kell lépkedni az aknavetőkön, a géppuskákon, a löszereken, hogy a helyükre kerüljenek. És itt az egész levegő állandóan huhog, sziszeg és zúg a mindenféle méretű és darabú, vörösen izzó vasaktól. Nincs szó az ezredparancsnokságtól a zászlóaljokhoz és a zászlóaljak között húzódó telefonvonalakról. A parancsátvitel területén a jelzőőr uralkodik. Szinte álomszerű biztonsággal száguld és ugrik ki a tölcserből, és lihegve rohan át lyukak, gerendák és hullák fölött, tornyosuló acél-, tűz-, föld- és füstfelhők ütközései között, az acéllövedékek darázsrajának pokoli zümmögésében. Ha nem sikerül a halál lángoló zűrzavarán keresztül a megfelelő emberhez eljuttatnia üzenetét vagy parancsát, akkor az egész hadvezetés a kutyáknak megy, és a tántorgó harcosok előre törő ékének vasakarata eredménytelenségbe omlik. A vezetőikkel együtt most már ő is fejében, zsebében, mozgékonyágában és bátorságában hordozza ennek a csatának a sorsát és kimenetelét.

Öt napon át tombol a kegyetlen háború minden megnyilvánulásában, és - mint oly sokszor és milyen gyakran akkor - az ezred legfáradhatatlanabb, legbátrabb, legfélelmetesebb riportere fut, ugrik, jelent, kap, kap, fut a vezérkartól a csúcsig, a zászlóaljtól a parancsnokig.

És öt nap múlva az ezred 23 kilométer széles ellenséges frontot göngyölített fel az oldalszélről, lendületesen nyomult előre, és amennyire meg lehet számolni, 400 foglyot, 16 ágyút, 100 géppuskát, 4 gépkocsit, 15 löszerkocsit és egy mérnöki tábornokot zsákmányolt.

"Az egyes vezetők teljesítménye mellett a támadás nagyszerű végrehajtásáért a fő érdem az ezred diszpécserének jár" - mondta az R.I.R. 16 parancsnoka, akit "Liste" néven ismertek, Anton von Tubeuf.

1918. június 1-jén az ezredet azzal tisztelik meg, hogy parancsnokát a Max József Katonai Renddel tüntetik ki. Augusztus 4-én pedig az új Max-Josef-Ritter von Tubeuf Adolf Hitler közlegény mellkasára tüzi az I. osztályú Vaskeresztet, a legmagasabb és legritkábban odaítélt kitüntetést, amelyet a lövészárkokban egy ember kaphat.

W. L. Diehl

Közvetlen találkozás a parancsnoki állásban

Dél körül a jeladók átadják az új támadási parancsot. Adolf Hitler ismét ott van, rendületlenül és fáradhatatlanul teljesíti veszélyes kötelességét. Gyakran önként vállalta egyik-másik bajtársáért a legnehezebb sétákat, egészen a golyózápor által átkorlátozott frontvonalig.

Hajnali fél kettőkor tüzérségi támogatással megindul a második támadás. A nyílt terepen előrenyomulók veszteségei ismét szörnyűek voltak. Csak néhánynak sikerül szuronyokkal az öklükben betörni az első ellenséges gödrökbe, foglyokat ejteni, és ennyi. A második zászlóalj hiába igyekszik az elébe rohanó bajtársaik segítségére sietni. A

vezető, Schubert tartalékos hadnagy az első roham során elesik.

Most az ezredparancsnok, Engelhardt alezredes személyesen megy az erdő északi szélére. Távcsővével tájékozódik a helyzetről, felderíti a legkedvezőbb helyet az ellenséges betöréshez. De éber szemek már kiszúrták őt. Csattogó géppuska-tűz csapódik le rá, jobbra és balra felaprítva a bokrokat, a törzsekbe csapódva, gellert kapva, gellert kapva a levegőben. Adolf Hitler és Bachmann közlegény előreugranak, és testükkal fedezik őt. A parancsnok, aki akadályozva nézelődik, döbbenten kérdezi Hitlert: "Miért van ez?" - "Nem akarjuk másodszor is elveszíteni az ezredparancsnokunkat" - hangzik a szerény válasz. A parancsnok néma kézfogással köszöni meg, mintha ez természetes lenne.

November 17.: Az ellenség tüzérségi tevékenysége. Fél órával ezelőtt a dandárparancsnok, Grossmann excellenciás úr személyesen adta ki a parancsot a kivérzett List ezred felmentésére. "Győződj meg róla, hogy visszaérfkezel" - mondta az alezredesnek a végén. A századparancsnokok egy része már megérkezett az ezredparancsnokságra, hogy átvegye ezt a parancsot. Helyhiány miatt Adolf Hitlernek és bajtársainak rövid időre el kellett hagyniuk az árokpartot. Aztán - nem sokkal két óra után - ismét sziszeg. Hatalmas csattanás - telitalálat az ezredparancsnokság közepén.

Adolf Hitler az elsőek között siet segítségére. A látvány, ami elé tárul, borzalmas.

Kreitmaier telefonos őrmester, Wimmenauer tiszthelyettes és egy parancsnoki tiszt holtan fekszik a romok alatt. Súlyosan megsebesült Ostberg közrendőr, az ezred parancsnokságának írnoka, Oberer és Martin tiszthelyettesek. Szeme még mindig a bálványozott parancsnokot keresi. Vajon ő is meghalt? Aztán látja, hogy az alezredes nyögve hanyatt dől, és hallja, ahogy azt mormolja: "Én csak a hazámat akartam szolgálni!".

Adolf Hitler egy ugrással mellette van. Ahogy Bachmann elvtársnő is. A parancsnok bal keze megcsonkítva lóg lefelé, jobb lába vörös a vértől - egy repesz átlukasztotta a fő ütőeret, a vérveszteség nagy, csak a gyors segítség mentheti meg a helyzetet Hitler nem gondolkodik, gyorsan elővesz egy mohagolyót, a mély seb fölött a lábára tekeri, és telefondróttal körbetekeri, hogy elállítsa a heves vérzést. Működik, a vészkötés ügyes és betölti a célját.

Egy ezredes bajtárs

A jelzőőr

Az éjszaka folyamán kétszer kellett felkeresnem a III. zászlóaljat, amely Roeux déli részén volt, jelentésekkel. Hitler, a jelentéstevő tiszt kísért el. Egy rövid szakaszon a Biache-i vasúti átvágást tudtuk használni üdvözlő fedezékként. Hamarosan azonban el kellett hagynunk, és nyílt terepre kellett vonulnunk. Az út két előretolt ágyú mellett vezetett el. Amint közel értünk hozzájuk, az ellenség gyilkos tőzzel fogadott bennünket. Azonnal rájöttünk, hogy célba vettek bennünket. Természetesen ez a lőszerpazarlás nem csak ránk irányult, hanem mindenekelőtt az ágyúkra, amelyekről az angolnak ebben a pillanatban különös tevékenységet kellett sejttenie. Ha egyedül lettem volna, habozás nélkül teljes fedezékbe vonultam volna. Senki sem hibáztathatott volna ezért. Az elkészítendő jelentésben nem volt utalás a bevetett zászlóaljok harcaira. Ha egy vagy több

órával később érkezett volna, az sem ártott volna a legkevésbé. Társam más véleményen volt. Igyekezett gyorsan, a legkisebb késedelem nélkül kijutni a boszorkánykonyhából, természetesen minden fedezéklehetőséget kihasználva.

A riportereknél gyakran előfordult, hogy nyílt terepen, a legerősebb ellenséges tűz alatt kellett mozogniuk, míg számomra a lövészárkokban eltöltött éveim ellenére az ilyen mozgás újdonság volt. Természetesen nem lehettem túlságosan szégyenlős, és követnem kellett. És ez jó volt. Mindketten ép bőrrel kerültünk ki a veszélyzónából.

Ahogy visszafelé haladtunk, alig értünk ismét az ágyúk közelébe, amikor az ellenség újból elkezdte a varázslatot. Természetesen ezen a májuson sem volt megállás, és bár izzadságtól csöpögve, de minden sérülés nélkül értük el a védővasúti vágást.

Az arras-i csata ezt követő két hadműveleti időszakában még többször kaptam Adolf Hitler jelzőtisztelet kíséretét, és minden alkalommal sértetlenül megúsztuk.

Ezekben a napokban az volt a homályos érzésem, hogy az a riporter különösen szerencsés, és természetesebb volt, hogy én is úgy gondoltam, hogy a társaságában kevesebb veszélyben vagyok.

Egy fronton lévő elvtárs jelentése

Az ismeretlen katona

A parancsnok beszéde közben - a helyzetről és az állás bővítéséről beszélt - a függöny kinyílt, és Hitler belépett, tiszteletét tette, amennyire a barlang alacsony magassága miatt lehetett, és átadott egy írásos jelentést. A parancsnok átfutotta azt, anélkül, hogy beszédét megszakította volna, és jelezte a jelzőőrnek, hogy távozhat. Amikor azonban a függöny bezárult mögötte, az őrnagy félbeszakította beszédét, és rögtön utána, felemelve a hangját, a bejárat felé mutatva így szólt: "Ha ezt a diszpécst küldöm, tudom, hogy a küldetést ugyanolyan jól fogja végrehajtani, mint ezredem legjobb tisztje".

Érthető módon megdöbbenett bennünket ez a dicséret. Ha von Tubeuf őrnagyot már régóta úgy ismertük, mint azt a vezetőt, aki csak nagyon ritkán ad szerény dicséretet, ezt a dicséretet egészen különleges módon kellett értékelni, mert egy olyan katonának szólt, akinek a parancsnok aligha ismerhette a nevét.

Adolf 'Meyer' hadnagy

a: SS I.eitheft, 12. szám, 1943

Egy vallomás

Hiszünk Adolf Hitlerben,

népünk halhatatlan vezetője,
az előrelátás egyedülálló ajándéka,
minden idők legnagyobb személyisége,
Szívünkben él ma és mindörökké.

Hiszünk az ő szent ügyében,

Új rendnek hívják,
az árja sors beteljesülése
az élet örök törvényei szerint,
fajunk reménye és jövője a Földön.

Hiszünk a mozgalmában,

hűséges, osztatlan hívei,
amely az ő nevét viseli
mint akaratának eszköze,
hősök és mártírok által felszentelve
- az üdvösséghez vezető örök út.

HEIL HITLER!

Gondolj bele!

Adolf Hitler (1923)

Amikor anyukád megöregszik
És megöregedtél,
Ha mit szokott lenni könnyű és könnyed,
mára teherré vált,
Mikor kedves, hűséges szemei
Már nem látok bele az életbe úgy, mint régen,
Amikor a fáradt lábuk
Nem akarom többé cipelni őket séta közben -
Aztán nyújtsa ki a karját, hogy támogassa őt
Vezesd őket örömmel -
Eljön az óra, amikor sírsz érte
az utolsó folyosóig kell elkísérnie!

És ha kérdez, válaszolj neki,
És kérdezd meg újra, te is beszélsz!
És kérdezd meg újra, válaszolj neki,
Nem indulatosan, szelíd nyugalommal!
És ő nem igazán érti, hogy
Boldogan magyarázzon el neki mindent;
Eljön az óra, a keserves óra,
Mivel a szája nem kér többet!

NS Kampfruf #89, 1991. május-június (102)

Az elvtárs

Adolf Hitler (1916. augusztus 14.)

Amikor egyikünk elfárad,
A másik figyel rá.
Ha valamelyikünk kételkedni akar,
A másik hirtelen felnevet.

Ha valamelyikünk elesik,
A másik kettőt jelent;
Mert minden harcosnak van egy istene
Az elvtársak a

Ez volt a sűrűben a Artoiswaldes

Adolf Hitler

**Flandria - Artois-ban, 1916 tavasza
Igaz történet alapján**

Az Artois-i erdő sűrűjében volt...
mélyen az erdőben, véráztatta talajon,
feküdt egy csodálatos német harcos.
És a kiáltásai elhangzottak az éjszakában.
A semmiért... Egyetlen visszhang sem ébresztette fel...
Ha szabadon elvérzik, mint egy játék,
Aki magányában sebesülten hal meg?

Aztán hirtelen...
Nehéz léptek közelednek jobbról.
Hallja, ahogy az erdő talaján toporognak...
És új remény csírázik a lelkéből.
És most balról...
és most mindkét oldalról...

Két férfi közeledik a fájdalom ágyához
Egy német és egy francia.
És mindketten heves tekintettel néznek egymásra.
És fenyegetően tartják készenlétben a puskájukat.
A német harcos kérdezi:
"Mit keresel itt?"
"Megdöböntett a legszegényebb ember segélykiáltása."
"Ez az ellenséged!"
"Ez egy ember, aki szenved!"

És mindketten szótlanul leeresztik a puskájukat.
Aztán összekulcsolták a kezüket
És feszes izmokkal óvatosan felemelte
A sebesült harcos, mintha hordágyon feküdne.
És együtt vitték át az erdőn,
Egészen addig, amíg el nem jutottak a német állomáslánchoz.
"Most már kész. Itt van a hűség kalapja."

A francia pedig befordul az erdőbe.
De a német megragadja a kezét,
Belenéz a gondterhelt szemébe
És azt mondja neki vészjósló komolysággal:

"Nem tudom, mit tartogat számunkra a sors,
Aki a csillagokban kereszhetetlenül uralkodik.
Talán elesem, a golyód áldozata leszek.
Talán az enyém a homokba fog fészíteni téged -
Mert a csaták válogatás nélkül zajlanak,
De legyen ez így, és bármi is jöjjön:
Csak a megszentelt órákat éljük meg,
Mióta az ember az emberben találta magát...
És most viszlát! És Isten vezesse önöket!"

Csendes hősiesség

Adolf Hitler
Pasewalk, 1918. november 2.

Fényben vetve csendesen pihenve
Halálosan sebesült harcosok, akik a forró csatákból kikerülve
A pusztítás véres nyomai;
De megmenekült a jégesőtől.

És csendben és komolyan, kötelességükhöz láncolva,
Gondoskodó puha gyengéd női kezek
A hálás harcosok, akik a végén
Már az életre is a halállal fogadunk.

Az ő hűséges gondoskodásukban, mint egészséges
Minden szív és minden mély seb,
Amikor a gyakran fáradt szemek barátságosan néznek.

Igen, ilyenek a mi igazán német asszonyaink.
Látják, hogy szeretteik örökre elválnak
És fürgén szentelik életüket mások szenvedésének.

Erdei tiszteletbeli temető

Pasewalk

Adolf Hitler
Pasewalk, 1918. november 11.

Megérdemled értünk,
Hogy ott temetünk el téged,
Ahol a német tölgyek árnyékot vetnek a sírodra.
Ő, a szabadság, az erő és az élet szimbóluma.
Mivel a legszebb ékszer
Adott a sírja körül.
A német erdőben, ahol a német szellem él,
A csendes liget, ahol békésen pihensz,
Ezrek fogják tisztelni öt ezer év múlva is,
Menjünk az erdő mélyére,
Menjünk oda, ahol a sírokok van,
Ezután gátoljuk a lépést,
Mert mindannyiunkhoz beszélsz,
Így élsz örökké, amikor a tested már régen elkorhadt.

Rádiós megfigyelésen

Adolf Hitler
Flandria, 1917. július 29.

Az éjszaka fekete, a szél lágyan és finoman fúj.
Az ágakon keresztül mély nyugalom uralkodik mindenütt!
A távolból a gépek nyüszítve hallgatják az ütemet.

Az elvtársak a szomszédos sátorban alszanak.
És álmodnak az otthoni szeretteikről,
Csak én egyedül ülök virrasztva a készüléknél
És hallgass ki a harci terembe.

Szóval egész éjjel ülök és várok
És másnap mély boldogságérzetet érezni,
Amikor a felderítő csapat jelentést tesz nekem a jelentési csatornán,
Sértetlenül tért vissza az ellenséges akcióból.

"Kék fehér és fekete és fehér piros"

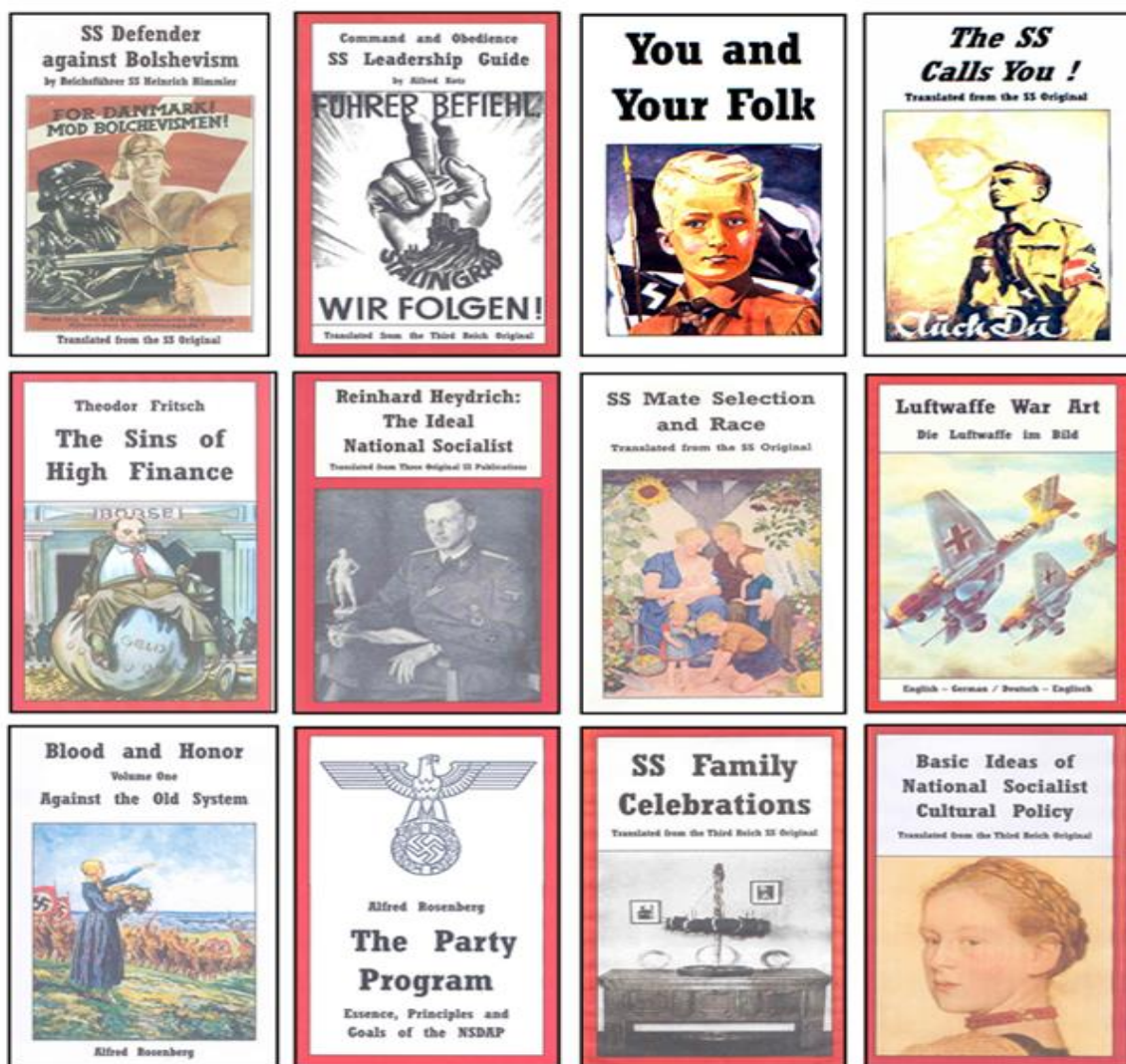
Adolf Hitler
[Nyugati front], 1917. augusztus 4.

Körülvelt az ellenséges hadsereg,
Számtalan, mint a tenger homokja,
A francia, Ruß' és Britt,
A kis ugatók a.

És mi - forró csatában
Vigyázunk a zászlóra
Hűséges mindhalálíg
Kék-fehér és fekete-fehér-piros

Milliók vannak felháborodva,
És ne dönts le a tornyot,
Segítőket hurcoltak ide,
A Vörös-tengertől a Sárga-tengerig.

De csodálatosan dacos és erős,
Az óra a csontvelőnkön,
Hűséges mindhalálíg
Kék-fehér és fekete-fehér-piros.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**